

DVOJNÍCI

REBECCA
HANOVER

DVOJNÍCI

Copyright by © 2019 Rebecca Hanover

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Antošová, 2020

Cover © David Curtis, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-763-1 (pdf)

DVOJNÍCI

REBECCA
HANOVER

Pro mámu a tátu
Pro Ethana

DVOJNÍCI

Netoužím umřít. Alespoň ne vždycky.

Nebýt táty, jistě, uvažovala bych o tom. Možná není mým nejoblíbenějším člověkem na světě a já rozhodně nejsem tím jeho, ale nijak se nevyžívám v představě, jak stojí u mého hrobu a shrbený nad rakví se otřásá vzlyky. O smrti přemýšlím jen občas – jako třeba teď.

Jsme skoro u srázu Hádes. Přibližně za dvě minuty a třicet vteřin mě černý Lorax, v němž sedím, převezde kolem okraje toho nechvalně proslulého útesu, kde se v minulosti dvanáct studentů zřítilo do záhuby. Nemám z toho místa strach, ale možná bych měla mít. Hloubkou se vyrovná Grand Canyonu. Rozevřená tlama země požírající děti, které nepřežijí Černohvozskou akademii – internát ve Vermontu, kde začínám svůj předposlední ročník. Tam jsem strávila i svůj první a druhý, než došlo k *té události*. Ale o tom až... nikdy.

„Před námi sráz Hádes!“ zatrylkuje do mých myšlenek veselý hlas. Člověk by řekl, že samořízené vozidlo mu zajistí klid a ticho, ale to by se pletl. Když mě Lorax vyzvedl před dvěma hodinami na letišti v Burlingtonu, operační systém

mě přinutil zvolit pro svého virtuálního řidiče jméno. Zamítla jsem navržené přezdívky a zadala do něj jednu dle vlastního výběru: Beznaděj.

„Jsem Beznaděj, váš přátelský šofér!“ zašveholil okamžitě hlas. Od té chvíle se nezastavil ani na pomyslné nadechnutí.

Beznaděj pokračuje ve slovním bombardování. „Podíváte-li se vlevo, slečno Chanceová, spatříte, že projíždíme kolem srázu Hádes, jednoho z nejmalebnějších míst školního areálu.“

Určitě, Beznaději. Nahlížím do té strmé propasti, zatímco vybíráme zatáčku. Pokud tím „malebný“ myslíš „vražedný“.

Upřeně hledím na sráz Hádes, vyložený v dálce jako rakev. Představuji si je – všech dvanáct studentů, kteří přepadli přes okraj. Přemýšlela jsem, že skočím. Představovala jsem si, jak letím vzduchem s vědomím, že můj život za okamžik skončí. Kdo by mi to zazlival po tom, co se stalo? V létě mě pár hodin po smrti mého nejlepšího kamaráda zasáhla vlna emocí tak nesnesitelná, že jsem si ve své vlastní mysli připadala jako cizinka. Zatímco jsem slepě tápala po jakémkoliv smyslu, začala jsem své různé stavy pojmenovávat. Například: „Moje tělo právě sežrala zombie“, což je jako mít omrzliny, být omráčená a z 94 procent zevnitř mrtvá. To se dá alespoň snést, na rozdíl od „Vyndejte mi z hrudi ten zubatý nůž“, což je přesně tak bolestivé, jak to zní. Celé dny mě pronásledoval pocit, že mě někdo bodl do hrudi a nůž zůstal vevnitř. Naštěstí jsou tu na tahle strádání pilulky, farmaceutické hybridy, které dělají můj život snesitelnějším. Minulý měsíc jsem vyklouzla z tátovy psychiatrické pracovny s lahvičkou na předpis sevřenou v ruce.

Z kapsy vylovím pilulku, spolкну ji nasucho a pak přitisknu tvář na chladné sklo okénka. Občas vám pocity

připomínají, že jste naživu. A občas je to víc, než dokážete unést.

Když sráz zanecháme za sebou a před námi leží poslední část cesty do Černohvozd, mám to před očima: *Žastavuji auto. Vystupuji ven. Jdu k okraji srázu. Zavírám oči a vítr mě šlehá, jdu k okraji a pak bez jakýchkoliv fanfár skáču. Skoncuji s tím. Stejně jako Oliver doma v Kalifornii. Ve svém pokoji. Kde jsem ho našla –*

„Před námi areál Černohvozd!“ Hlas Beznaděje mě vytrhne ze vzpomínky. „Černohvozdská akademie, založená v roce 1927 Korneliem Seymourem, je již přes století institucí čestných intelektuálů –“

„Díky,“ utnu ji a posunu si obroučky mamčiných prastarých brýlí ke kořeni nosu. „Znám to.“

„Pardon, slečno Chanceová. Myslela jsem –“

„Emmaline,“ přerušuji. „Ale můžeš mi říkat Emmo.“

„Velký den, že Emmo? Zpátky do školy! Staří kamarádi, nové předměty. A samozřejmě Dvojníci!“

„Promiň.“ Pokrčím rameny. „Z pár DNA kopií nějakých namachrovaných pubertáků se nezblázním.“

„Ale, slečno Chanceová!“ zakoktá Beznaděj. „Dívala jste se na zprávy? Lidé nebyli z ničeho takhle unešení od chvíle, kdy astronauti přistáli na Marsu!“

„Dashi,“ zašeptám do vajíčka – zařízení „na všechno“, které nosím připevněné na zápěstí, abych ho neztratila –, „nemůžeme ji vypnout?“

Hlas mého důvěrného virtuálního asistenta se rozezní z drobné obrazovky na mém zápěstí. „Umělého šoféra nelze ztlumit,“ oznamuje Dash. „Ale pokud bys chtěla, Emmo, milerád ji označím jako spam.“

„To nebude třeba. Ale díky,“ povzdychnu si, usadím se zpět na sedadlo a snažím se ignorovat Beznadějin nekoňný monolog. Ne snad, že by neměla pravdu. Dvojníci

opravdu jsou přelomová novinka. Už dlouhé týdny se objevují na titulních stranách – od chvíle, kdy v létě dorazili do USA a kdy bylo oznámeno, že budou navštěvovat Černohvozdzskou akademii po boku studentů, z nichž byli původně naklonováni. Není divu, že uchvátili celou zemi. Šest studentů Černohvozdzské akademie bude na hodinách sedět vedle svých klonů, kteří sdílejí stejné DNA, ale s nimiž se teprve nedávno poprvé setkali. Mé bývalé já by o Dvojníky projevilo větší zájem, neustále by s nimi otravovalo Olivera a se zájmem naslouchalo, zatímco on by rozebíral každý útržek informací o jejich zvláštní výchově a nepravděpodobné existenci. Ale poslední dobou mě zajímá jen jediné – jak od sebe udržet zubatý nůž dál.

Lorax dorazí k úpatí kopce a zabočí na šterkovou cestu, která se vine skrz křoviny a lesy do centra Černohvozdzské akademie.

„Zajímalo by mě, jestli se s nimi setkáte hned,“ přemítá Beznaděj. „Nebo až později, až se všichni uby–“

„Můžeme zapnout rádio?“ přerušuji.

„Jistě, Emmo! Také by mě zajímalo, o čem se mluví!“

„Myslela jsem spíš nějakou hudbu...“

Ale Beznaděj už naladila stanici, kde běží zprávy, a evidentně mě neslyšela. Nechci se opakovat, a tak se usadím zpět na sedadlo a poslouchám.

„Je nám ctí vás tu dnes přivítat,“ říká elegantní žena, která se objeví v mém promítacím poli. Je skoro trojrozměrná, ale ne tak docela. „Pro diváky, kteří nejsou obeznámeni s jeho dílem, naším dnešním hostem je Jaeger Stanwick, novinář známý pro svou angažovanost v hnutí za práva klonů.“

„Potěšení je na mé straně,“ odpoví známý hlas. V mém promítacím poli se zhmotní Jaegerova postava s charakteristicky neupraveným vzhledem. Znímám ho, ale nejen proto, že se proslavil (přesněji řečeno nechvalně proslavil)

svými názory na klonování. Jaeger je také otec jedné z mých nejlepších kamarádek v Černohvozdu: mé spolubydlící Prudence Stanwickové. Všichni jí říkají Pru.

„Můžete nám tento přelomový den nějak přiblížit?“ naléhá reportérka.

„Přelomový je slabé slovo,“ odpoví Jaeger. „Příchod těchto šesti teenagerů na Černohvozdkou akademii –“

„Dvojníků,“ přeruší ho reportérka. „Právě zveřejnili otevřený dopis médiím, ve kterém nám sdělují, jak si sami říkají. Začali si tak přezdívat, když poprvé zjistili okolnosti svého narození.“

Jaeger přikyvuje. „Podle mě chtěli mít kontrolu nad tím, jak je svět vnímá. Tím, že nám – a médiím – určili, jak je máme označovat, než aby to nechali na nás, dávají najevo, že si svůj osud řídí sami. A s obdivuhodným smyslem pro humor, dodal bych ještě. Ale jak jsem říkal...“

„Pokračujte –“

„Příchod těchto šesti teenagerů na Černohvozdkou akademii je mimořádná příležitost.“

„Jak to myslíte?“

„Je to naše příležitost přijmout je do svých životů s otevřenou náručí. Dát jim prostor a respekt, který si zaslouží, aby nám mohli ukázat, kdo doopravdy jsou.“

„A dokázat, že nemají žádné postranní úmysly?“ zavtipkuje reportérka.

Jaeger se zamračí. „Jsou to stejní kluci a holky jako naše děti, Demetrio. Jako každý jiný teenager v Americe mají své cíle a sny, strachy a ambice. Dokážou cítit bolest a lásku – a radost. Je na čase, aby to společnost vzala na vědomí.“

„Vypnout,“ křiknu. „Prosím.“ Ze všech těch řečí o Dvojnících se mi točí hlava.

„Už jste doposlouchala?“ ptá se Beznaděj. „Víte o Dvojnících všechno?“

„Ne,“ odvětim a snažím se nebýt otrávená. Beznaděj je jenom bot a nemůže za to, že má přehnanou horlivost v programu. „Jsme tu. V Černohvozdu. Vidíš?“

„Máte pravdu. Jste tak vnímavá, slečno Chanceová.“

Potlačuji chuť obrátit oči v sloup, zatímco zastavujeme před hlavní budovou – anglickou barokní farou, která vypadá nevyváženě, jako kdyby existovala v několika překrývajících se dimenzích. Zatímco se Lorax sune za ostatními auty, která postávají před školou, napětí ve mně stoupá. Příjezdová cesta je lemovaná objímajícími se a klábosícími spolužáky. Mezi nimi bych byla i já s Oliverem. Ale tomu je konec.

Stříbrné auto před námi zastaví a vystoupí z něj dívka, klátící se v botách na podpatku. Okamžitě ji rozpoznávám. Tessa Leroyová. Nejsme kamarádky, ale znám ji až moc dobře – stejně jako všichni ostatní. Drobná Tessa s ptačími rysy je členkou Desítky. Je v posledním ročníku, o jeden výš než já, a její postavení během minulého roku jí znovu zajistí místo v této elitní skupině. Navzdory společenskému postavení teď už Tesse nikdo nezávidí – od té doby, co na dveře jejího domova na západní straně Central Parku zaklepala policie a jejího otce Damiana Leroye zatkli pro podvod.

Lorax pomalu zastavuje v čele fronty aut. Jsem na řadě.

„Přeji vám úžasný školní rok!“ zavolá na mě Beznaděj, zatímco si z kufru беру zavazadla. „Na vašem místě bych se nemohla dočkat, až poznám Dvojníky! Zajímalo by mě, jestli vám jednoho nepřidělí jako spolubydlícího. To by bylo naprosto –“

S bouchnutím zavru kufr a svoji tašku dotlačím přímo doprostřed zástupu studentů. Projdu kolem holky s úžasnými afrocopánky, která si přes rameno přehodí cello, druháka zapisujícího nové členy do LGBTQ klubu

na kampusu a další holky, kterou neznám, pravděpodobně z prvního ročníku, propagující své memoáry – bestseller o dětství na mezinárodní vesmírné stanici. Ještě jsme si ani nevybalili kufry a spolužáci všude kolem mě už přetékají nedočkavostí, inzerují konkurzy do podzimního muzikálu *Hamilton* a nabírají hráče do několika kampusových sportovních týmů. Na kroužky moc nejsem – sporty mě k smrti nudí a s hudebními nástroji mi to nikdy nešlo. Ale s čísly to umím jako bot a v osmé třídě jsem napsala povídku, která sklídila hromadu cen. A tak jsem tady. Na Černohvozdké akademii. Pochopitelně jsem součástí odkazu – můj otec tady jako teenager studoval před více než dvaceti lety – ale to samo o sobě nestačí na to, aby vás přijali bez něčeho „extra“. Ne snad, že by mě tohle machrování zajímalo. Nezajímalo mě předtím, než Oliver zemřel, a už vůbec mě nezajímá teď.

Spolužáci mě blokují ze všech stran, a tak jsem nucena zastavit se na příjezdové cestě. Aniž bych chtěla, skončila jsem vedle Tessy, která právě rozpráví s další hvězdou kampusu, Madison Huxleyovou. Ty dvě jsou nerozlučné, přestože Madison se svými hedvábnými blondátými vlasy a dokonale symetrickou, výrazně nalíčenou tvář obvykle svou méně výraznou společnici zastiňuje. Mně osobně se Tessin méně křiklavý vzhled líbí daleko víc než ten Madisonin. Má dlouhé hebké vlasy po své tchajwanské matce a v pohybech jistou eleganci. Řekla bych, že je krásná, kdyby jí zdánlivě nechyběla osobnost. S překvapením si povšimnu, že Madisonini rodiče stojí opodál a hovoří s ředitelem Ransomem – nebojácným náčelníkem Černohvozdu. Ředitel Ransom v kostkovaných kalhotách a smokingovém saku se záplatami na loktech je sympatická autorita, přestože dnes nevidím ani náznak jeho obvyklého úsměvu. Je ztělesněním vážnosti.

„Pane a paní Huxleyovi,“ zachytím, jak říká, „urazit kteroukoliv z našich nejprominentnějších rodin je to poslední, co bych si přál...“

Bianca Huxleyová si uhladí své sako od Chanelu. „O vaší věrnosti Černohvozdu jsem za všechna ta léta ani jednou nezapochybovala. Ale tentokrát si musím dupnout.“

Ředitel Ransom přitiskne konečky prstů k sobě a jeho obočí se napětím zkroutí. „Zopakuj jen, co jsem říkal médiím: těm chlapcům a dívkám věřím a jsem přesvědčen, že si zaslouží, abychom jim dali šanci.“

Je jasné, že tím má na mysli Dvojníky. Ransom naráží na své rozhodnutí otevřít jim dveře Černohvozdu, bez ohledu na kontroverzní okolnosti jejich narození.

„Se vší úctou s vámi nesouhlasíme, Ransome,“ ucedí Bob Huxley strojeně. „A mohu-li být upřímný...“

„Prosím.“ Ředitel Ransom mu naznačí, aby pokračoval.

„S mou ženou plánujeme upozornit představenstvo, že s vaším rozhodnutím nesouhlasíme,“ navazuje Huxley. „A své finanční příspěvky škole podle toho upravíme. Obávám se, že nic, co byste mohl udělat, nezmění náš názor, ledaže byste ty děti poslal tam, odkud přišly.“

„Vy víte, že to udělat nemohu. Černohvozď odjakživa velice dbal na inkluzi a reprezentaci. Studenti k nám přicházejí ze všech socioekonomických prostředí – všech ras, vyznání, sexuálních orientací. Z tohoto důvodu jsem přesvědčen, že těmto novým studentům se u nás bude dařit lépe než kdekoli jinde. Za svým názorem si stojím –“

„Pak nám nedáváte na vybranou. Bianco? Odcházíme.“

Huxley ochrannitelsky obtočí paži kolem své ženy a za odchodu políbí Madison na rozloučenou, než nastoupí do čekající limuzíny od Tesly. Už jsem se zmínila, že Huxleyovi nejsou obyčejní lidé? Robert „Bob“ Huxley je bývalý viceprezident Spojených států amerických. Toho

postavení využívá jeho žena, kandidující na texaskou senátorku. Předběžné výsledky voleb naznačují, že vyhraje.

„Potkala jsem ji,“ svěřuje se Tessa Madison. „Před pár týdny.“

„Koho?“ Tessa prohrabává kabelku a tváří se znuděně.

„Svoji Dvojnici. Taky ji mám, samozřejmě. Přišla k nám domů. Rodiče ji vyplatili a varovali ji, aby už k nám svůj nos – *můj nos* nikdy nestrčila.“

„Takže do Černohvozdu nepřijede?“

„Jasně že ne. Kdyby se na veřejnost dostalo, že mám Dvojníka, politická kariéra mojí mámy by byla u konce.“

„A kam půjde?“ zeptá se Tessa a konečně zvedne zrak od své kožené kabelky.

„Koho to zajímá? Hlavně, že u nás už se neukáže.“

Vtom si Tessa všimne, že stojím opodál a poslouchám. Zírá na mě. Obě na mě zírají.

Můj žaludek udělá kotrmelec. Zubatý nůž se mi pomalu zavrtává do hrudi. Beru nohy na ramena a prodírám se davem studentů ke své koleji Cypřiš. Je hned za skupinkou stromů severně od hlavní budovy. Cypřiš, sloužící původně k ubytování služebnictva, je stejně ponurý jako zbytek černohvozdské architektury, se stěnami z šedého kamene a hranatou věží, která vypadá křivě, jako by se mohla každou chvíli zřítit a vzít s sebou celou kolej.

Dotáhnu zavazadla ke svému pokoji a pak přejedu zlatým klíčem před senzorem. Zámek se s cinknutím otevře a já se dovalím dovnitř. Můj pokoj se od května, kdy jsem v něm byla naposledy, vůbec nezměnil. I přesto, že v něm není na pohled nic kromě jednoduchého bytelného nábytku a jediného okna, vyhlízejícího směrem k hlubinám Čerňského jezera, připadám si tam víc doma než ve svém vlastním pokoji. Samozřejmě to není tím, *co* je uvnitř, ale *kdo*. Pru. Kamarádka všech. Ale především moje.

Jakmile mě Pru spatří, upustí knihu do klína a vyskočí.
„Emmo –“

Ani ji nenechám dokončit myšlenku.

„Ach jo,“ povzdychnu si a složím svá zavazadla vedle postele. „Úplně jsem zapomněla, že Madison s Tessou jsou pořád na čekací listině.“

Pru se zamračí. „Čekací listině? Jaké čekací listině?“

„Však víš.“ Svalím se na svou proleželou jednolůžkovou matraci. „Na transplantaci opravdových lidských srdcí.“

Pru se jedním koutkem usměje a její hnědé oči se rozzáří.
„Co spáchaly tentokrát?“

„Kromě toho, že přispívají ke globálnímu oteplování pokaždé, když se z jejich otevřené pusy vyvalí toxický zápach snobství? Všechno.“

Zuju si boty a chystám se plácnout sebou zpátky na matraci, když vtom mě Pru sevře v náručí a drží mě tak pevně, že sotva můžu dýchat. Nemusím se ptát proč. Je mi to jasné. Myslí na *tu událost* a na 843 věcí, které mi chce říct, ale nedokáže to. Nevadí. Už mi je v létě řekla, ve zprávě s předmětem „Re: RE: RE: RE: FWD: Oliver.“

„Měla jsi mě nechat přijet do Kalifornie,“ vytkne mi Pru, když mě konečně pustí. „Chtěla jsem jít Oliemu na pohřeb, Emmo. Připadám si hrozně, že jsem tam nebyla...“

„Musela ses starat o mámu. Potřebovala tě.“ Za žádnou cenu bych Pru nenechala, aby se hnula od své mámy, zrovna když ji zasáhla rakovina tak vzácná, že se jejích účinků nedokážou zbavit ani nanoboti. „Jak se jí daří? Dva týdny ses mi neozvala. Když jsi zmizela, měla jsem strach...“ odmlčím se. Nechci ta slova říkat nahlas. *Myslela jsem, že tvoje máma umřela.*

Pru si odhrne pramínek černých kudrnatých vlasů z obličeje. „Daří se jí dobře. Doktorů si myslí, že tahle nejnovější léčba zabere.“

„To je dobře,“ odpovím. Jsem Pru vděčná. Je to jediný člověk, s výjimkou Olivera, kterého snesu. Přesto se od ní ale odvrátím, když mě v očích začnou pálit slzy. Objetí mojí kamarádky mi zarazilo zubatý nůž hluboko do hrudi, a i když ji mám moc ráda, nepřeji si nic než být sama.

„Padám únavou,“ zamumlám, lehnu si na postel a zavřu oči. „Musím si odpočinout.“

„Uvidíme se na shromáždění,“ prohlásí Pru, zatímco si dramaticky překrývá oči rukou a čekám, až vyklouzne z našeho pokoje. „A Emmo...“ dodá ještě ve dveřích. „Mrzí mě to.“

Když zaslechnu, jak za ní zaklapnou dveře, posadím se. Spánek je moje osobní peklo, ale Pru nemůže vědět, že bych udělala cokoli, jenom abych se vyhnula stavu bezvědomí. Nikdy nevím, na co, nebo na koho, ve svých snech narazím.

Nazuju si žabky a zamířím rovnou ke dveřím. Pohledem přejedu chodbu, abych měla jistotu, že Pru je pryč, a pak vykročím ven. Pospíchám po stinné cestičce k malé mýtině u jezera. Po cestě si ji vybavuji: balvany, na kterých se dá sedět, a místečko na zemi, kde jsme se s Oliverem scházeli každý den po vyučování. Utahovala jsem si z něj pro jeho flirtování a on mi řekl, že můj sarkasmus mě jednou připraví o schopnost úsměvu. Strčila jsem do něj a on spadl na záda. Hrozně jsme se tomu smáli a ani na okamžik nás nenapadlo, že naše radost nebude mít dlouhého trvání.

Vzpomínky na Olivera zaplaví moji mysl jako rozříznutá žíla. *Slunce, šedé oči, přerostlá ofina, drzý úsměv, nohy, ruce, tráva, kolena, kutálející se těla, zasněžené mysli, padesát let, padesát let – budu tvůj nejlepší kamarád ještě za padesát let. A potom? Budeš si muset znovu podat přihlášku.*

Když dorazím na naše staré místečko, zůstanu stát jako přikovaná. Nejsem sama. Stojí nanejvýš tři čtyři metry ode

mě. Jejich přítomnost – jejich existence – mi rozbuší srdce. Stojím bez pohnutí, pozoruji je, prohlížím si je. Myslím, že mě nevidí, alespoň zatím. Ale já je ano.

Jsou tři a jedna z nich je Tessa. Až na to, že to není Tessa. Má stejné dlouhé hnědé vlasy. Stejně elegantní pohyby a jemné rysy. Ale její oblečení je prosté a zastaralé. Má na sobě bílou košili a černou sukni. Obojí tak obyčejné, že si v tom Tessu nedokážu představit. Vlasy má svázané do podobného copu, jaký jsme nosili na základní škole. Má v sobě něco dětského. Něco naivního. Je to Dvojnice. Tím jsem si jistá.

Tlumeně se mezi sebou baví a já nejsem dostatečně blízko na to, abych zachytila jejich slova. Místo toho sleduji, jak se Tessina Dvojnice obrátí na druhou dívku. Chvilí mi trvá, než mi dojde, co mám před očima. Protože ta dívka, se kterou mluví, není jen tak obyčejná dívka. Je to Pru.

Vlastně to *není* Pru. Ta přece byla v našem pokoji před necelými deseti minutami, ve svých obvyklých teplákách a mikině. Tahle holka není Pru. Je to její klon, její kopie. Dvojnice, která stojí tři metry ode mě, je vyhublá a křehká, narozdíl od mojí vysportované štíhlé spolubydlící. Pru má divokou, nezkrotnou hřívu, zatímco ta holka má své kudrnaté vlasy stažené do upnutého drdolu. Tiše hovoří s ostatními. Neusmívá se.

Neměla bych být překvapená, že Pru – dcera muže, který se proslavil obhajobou klonů před zraky národa – má identickou kopii. Ale jsem. Proč mi to neřekla? Můj žaludek udělá kotrmelec. *Ví o tom vůbec?* Nemůžu se dočkat, až to zjistím. Nejradši bych jí hned napsala, ale tohle je až moc důležité. Těch pár minut to počká, než se uvidíme.

Třetí Dvojník je klon jednoho kluka z mé třídy, Jakea Crowea. Má stejné černé vlasy jako Jake, stejnou tmavou pleť a atraktivní obličej. Stejnou postavu – ne příliš

hubenou, ne příliš svalnatou. Ale po jeho čertovském výrazu, který Jake léta zdokonaloval, není ani stopy. Obličej toho kluka je plný těžkostí, sebezapření a útrap.

Něco mě k nim táhne. Chci vědět, o čem se ztišenými, spikleneckými hlasy baví. Ani ne před hodinou jsem se o Dvojníky skoro nezajímala. Teď už nemám jen obyčejný zájem. Hlavou se mi víří otázky. Chci o nich vědět všechno. Kde vyrůstali. Jaké to bylo. Co si myslí o Černohvozdu – „Je ti dobře, Emmo?“ ozve se Dash.

„Jasně,“ odpovím tiše. Dash naštěstí nemůže vědět, že jsem špehovala Dvojníky. Připadám si jako vetřelec. Jako kdybych narušila soukromou chvilku, která mi nepatří. „Jsem v pořádku,“ zalžu. „Proč?“

„Zrychlený tep. Předpokládám, že jsi myslela na Olivera.“

„Jako vždycky,“ zašeptám a nespouštím z klonů oči.

„Shromáždění začíná za deset minut,“ připomíná mi Dash. „Měla bys přijít včas.“

„Díky, Dashi,“ zamumlám a pohledem sklouznu na vajíčko, abych zavřela upozornění na shromáždění a umlčela svého bota.

Když vzhlednu od vajíčka, Dvojníci jsou pryč.

SHROMÁŽDĚNÍ

Cestou do kaple na ně myslím. Na Tessino dvojče. Na Pruino dvojče. Obě tak odlišné od dívek, ze kterých byly naklonovány. A Jakeův Dvojník... Obzvláště ten před chvílí působil tak rozdílně od svého originálu. Jen těžko lze uvěřit, že sdílejí jedno DNA. Přemýšlím, jestli už je někdo z mých spolužáků zahlédl a o čem se ti Dvojníci tak spiklenecky bavili. Na přemýšlení ale nemám moc času, protože záhy jsem obklopena studenty a vtažena do zástupu černohvozského shromáždění na trávníku před kaplí. Od zjištění totožnosti Dvojníků nás dělí pouhé minuty.

Ale já už vím o třech. Čtyřech, pokud počítáte klona Madison.

Přijetí klonů do Černohvozdu je totiž velká událost. Většina z nás se nikdy s žádným klonem ani nesetkala. Ani já – nebo o tom alespoň nevím. První kloni se narodili na počátku století, kdy vědci začali zdokonalovat klonovací technologii po tom nezdařeném experimentu s ovčí Dolly. Reprodukční klonování si získalo velkou popularitu mezi jistými rádoby rodiči, kteří měli větší zájem o kopii sebe samých než o dítě z vajíčka a spermie. Spousta lidí si nejspíš musela myslet, že klonování je proti přírodě, protože ve

Spojených státech bylo nakonec zakázáno. Ale to lidem nezabránilo, aby vyhledávali reprodukční klonování v zámorí.

Dvojníci vlastně vůbec neměli existovat. Před šestnácti lety bylo kvůli nějakému laboratornímu zmatku naklonováno bez vědomí nebo svolení rodičů šest novorozenců z šesti prestižních rodin, pomocí krve z pupeční šňůry, která byla po porodech uložena. Pro moderní rodiče je celkem běžné nechat si uložit krev z pupeční šňůry – pro případ, že by ji jejich dítě v budoucnosti potřebovalo. V tomhle případě se ta krev ale nějak dostala do rukou „nezodpovědného“ laboratorního technika. Než kdokoliv stačil zjistit, co se děje, DNA novorozenců bylo sloučeno s lidskou vaječnou buňkou, zavedeno do náhradních matek a voilà – o devět měsíců později se narodilo šest dětí překypujících zdravím. Šest „Dvojníků“, jak si sami říkají.

Všechno do sebe začalo zapadat, když se letos v létě objevili. Celý život strávili na severu, na jakémsi odříznutém umělém ostrově, odkud byli z nějakého nepochopitelného důvodu vysláni mužem, který je vychoval, aby poznali své biologické rodiče... a své „originály“. Protože jsou nezletilí, jejich totožnost byla před veřejností utajena, takže nikdo nezná jejich jména ani jména jejich originálů – s výjimkou jejich biologických rodin.

A zdaleka nejšílenější na tom je, že všech šest originálů jsou studenti Černohvozdu. Proto byla Dvojníkům nabídnuta místa v akademii. Nejspíš proto, že na to mají nárok. Ale i proto, že Černohvozď je progresivní. Pokud existuje nějaké místo, které by mohlo přivítat Dvojníky s otevřenou náručí, měl by to být právě Černohvozď, jehož vedení se už od samých počátků školy soustředilo na inkluzi. Ale kdo ví. Jsem jenom třeták. Nemám všechny informace.

Z myšlenek mě vytrhne, až když zahlédnu skutečného Jakea Crowea. Je obklopen svou partou, do které patří

Madison, Tessa a Jakeův spolubydlící, Archer de Leon. Archer s oslnivým úsměvem, snědou kůží a tmavými ka-
deřemi ze slavných fotografií pochází z prosluněného Los
Angeles a prakticky patří k hollywoodské smetánce. Jako
malý hrál v úspěšném seriálu, který jsem nikdy neviděla,
ale který prý byl sotva průměrný.

„Emmo!“ ozve se přes povyk spolužáků. Na druhé straně
zástupu zahlédnu mávající Pru. Začne se ke mně prodírat
a mě na okamžik napadne, jestli můj život bude odtě vy-
padat takhle. Ti, kterým na mně záleží, neustále v obavách,
jestli nepotřebuji chůvu. Jestli mě Oliverova smrt trvale
nepoškodila. Tak úplně by se nemýlili.

Pru se probojuje až ke mně a já se neubráním jakémusi
zvláštnímu déjà vu. „Viděla jsem ji,“ vyhrknu.

„Koho?“ zeptá se Pru.

„Koho asi? Tvoji Dvojnici. Konec srandy, Pru. Před
chvilí byla u jezera. Viděla jsem ji. Vím o ní.“

„Chtěla jsem ti to říct, Emmo. Přísahám! Ale jejich
pěstoun nás v dopise požádal, abychom jejich totožnost
neprozrazovali, dokud –“

„Nejsem na tebe naštvaná! No dobře, možná trošku.
Ale mluv už konečně. Chci všechny detaily.“

Pru se usměje. „Díky, že mi to nezazlíváš. Bylo to nejtěž-
ší tajemství, které jsem kdy musela skrývat, obzvlášť před
tebou.“

„Tak co je zač? Jak se jmenuje?“ vyzvídám, zatímco se
s davem pomalu suneme do kaple.

„Jmenuje se Pippa,“ oznámí Pru. „A poslední dva týdny
s námi strávila na farmě.“

„Dva *týdny*?“

„Promiň,“ špitne Pru rozpačitě. „Bylo to utrpení, ne-
psat ti. Vajíčko jsem musela schovat do lednice, abych ti
nezavolala.“

„Tak *proto* ses mi celou věčnost neozývala!“

Pru se tváří zahanbeně. „Já vím! Promiň!“ Na okamžik se odmlčí. „Pippa je skvělá, Emmo. Je mi vážně sympatická a myslím, že tobě bude taky.“

„Máte stejné DNA.“ Pokrčím rameny. „Pippa je *doslova* ty. Samozřejmě, že z ní budu unešená. Byl by to skoro hřích, kdybych nebyla.“ Několik učitelů nás začne nedbale seřazovat do fronty. V ruce mají scannery o velikosti tužky, kterými kontrolují vajíčka na zápěstí holek před námi.

„Slečno Chanceová? Slečno Stanwicková? Vaše přístroje,“ požádá nás profesor Park, náš bodrý, strništěm se honosící učitel americké historie. Nastavím zápěstí, aby mohl přejet scannerem přes vajíčko a zneškodnit ho tak pro všechny aktivity kromě posílání zpráv přes kampusový systém, spojení s mým otcem a několika dalšími, předem schválenými kontakty. Žádné sociální sítě, žádné live streamy. Nikdo v zemi nezná jména Dvojníků a nám bylo řečeno, že vedení to tak plánuje nechat. I média byla donucena ohledně totožnosti Dvojníků mlčet vzhledem k přísným zákonům, chránícím soukromí nezletilých.

Koneckonců jsou to jen děti. Neprosili se o to, aby je někdo naklonoval z cizího DNA. Nepřáli si být katapultováni na status celebrit. Zaslouží si, abychom respektovali jejich soukromí.

„Rozluč se s internetem na příštích devět měsíců,“ znamená suše hlas za námi. Otočím se na Tessu. Je s Madison. Obě stojí přímo za námi.

„Jako by nás pronásledovaly,“ zamumlám směrem k Pru.

Madison mě naštěstí neslyšela, a pokud ano, ignoruje mě. „Tohle nám nemůžou udělat,“ zakňourá. „Můj kanál má milion fanoušků. Kdo je zabaví, zatímco budu pryč?“

Pru se prudce otočí čelem k Madison a založí si ruce na hrudi. „Za sebe můžu říct, že se s potěšením vzdám

svých zpráv, pokud to našim novým spolužákům zajistí trochu soukromí.“

Tessa upřeně zírá na Pru. „Ty už jsi na jejich straně?“

„Není na ničí straně,“ vložím se do toho. „Jenom *plní* rozkazy našeho ředitele –“

„Slečno Huxleyová? Slečno Leroyová? Vaše zařízení?“ naléhá profesor Park.

Madison se zašklebí, strhne si vajíčko ze zápěstí a mrskne ho Parkovi k nohám. Ani se neobtěžuji to nějak komentovat a Pru jakbysmet. Nabídne mi rámě a vtáhne nás do kaple.

„Já vím, je to zvláštní,“ poznamená Pru, když najdeme volná místa k sezení. „Vypadá stejně jako já. Chápu. Když jsem ji uviděla poprvé, byla jsem v šoku. Ale ve skutečnosti je to normální holka, stejně jako my.“

„Definuj ‚normální‘,“ utrousím, zatímco sleduji, jak se dovnitř valí další a další studenti a všichni prvňáci se shromažďují v prvních řadách. Tam, kde jsme před dvěma lety seděli s Oliverem během našeho prvního dne v Černohvozdu. Byl to můj nejlepší kamarád od třetí třídy, kde jsme se poprvé seznámili, a během několika týdnů se z nás stala nerozlučná dvojka. Přihlášky na Černohvozdu jsme si podali společně, společně jsme byli přijati a společně se vydali na dlouhou cestu ze severní Kalifornie, abychom spolu nastoupili do prvního ročníku. Tenkrát jsem si byla jistá, že můj život konečně začíná. Netušila jsem, že to byl začátek konce.

„Nebyla sama,“ pošeptám Pru. „Viděla jsem dva další. Klona Tessy a jednoho od Jakea. Co ti zbylí tři? Víš o nich něco?“ Madisonina klona nezmiňuji. Kdoví, jestli je to vůbec pravda. Třeba si to celé jen vymyslela, aby udělala dojem na Tessu.

Pru zavrtí hlavou. „Před dvěma měsíci jsme dostali dopis, ve kterém jsme se dozvěděli o Pippě. Rodiče tomu vůbec nemohli uvěřit. Slyšeli jsme všechny zprávy o Dvojnících –“

o tom laboratorním zmatku, o všem. Ale ani na okamžik nás nenapadlo, že jeden z nich by mohl být klonem *mě*. Když jsme to zjistili, rodiče ji pozvali k nám na farmu. A pak se před dvěma týdny objevila u nás doma. Sama.“

„Neřekla ti, kdo jsou ti ostatní Dvojníci? Přece s nimi vyrůstala, ne?“ naléhám, když ředitel Ransom zamíří k pódiu.

Pru pokrčí rameny. „Byla z našeho setkání tak nervózní, že jsem se nechtěla vyptávat.“

„Vítejte zpátky, Černohvozďané,“ zaburácí hlas ředitele Ransoma zpoza pultu. „Jsem nadšen, že tu všichni jste.“ Usměje se na nás a vypadá to, že je v mnohem lepší náladě, než když jsem ho viděla hovořit s Huxleyovými. Zajímalo by mě, jak náročný pro něj dnešek musel být. Koneckonců se osobně postavil za Dvojníky a pozval je do Černohvozdu navzdory kontroverzním okolnostem jejich narození.

Ransom pokračuje v projevu. „Ať už jste vracející se student nebo stojíte teprve na začátku své černohvozdské kariéry, vítám vás. Všichni jste tu díky své nadprůměrné inteligenci. A máte řadu různých talentů. Naše studentská obec zahrnuje špičkové sportovce, klasické hudebníky, publikované spisovatele a dokonce i úspěšného hollywoodského herce.“

Archer se postaví a ukloní, jako by čekal na znamení. „Jsem rád, že můžu naší škole dělat čest, pane řediteli,“ proneše, než se usadí zpět na své místo. Studentská obec se roztleská a hihňá se Archerově troufalosti. Pak se mezi námi opět rozhostí ticho.

„Někteří pocházíte z rodin, jejichž členové zaplňují haly naší školy po generace. Možná už vaši prapradědečkové a praprababičky hrdě procházeli těmito chodbami a stejnou čest a výsadu máte teď vy. Máte příležitost naplnit jejich očekávání. Anebo, lépe řečeno, je předčit. Bůh ví, že se o to pokusíte.“

Úsměv zmizí Ransomovi ze rtů. „Vy, kteří se vracíte, víte, že aby se vám v Černohvozdu dařilo, nesmíte své talenty nechat ležet ladem. Musíte uspět. Musíte excelovat. Musíte mířit výš.“ Pokyvují hlavou a proti mé vůli se ve mně vzedme očekávání. Musím Ransomovi nechat, že se přesně střelil do toho, co je důležité pro něj i pro nás všechny.

„Jsem si vědom toho, že dnes je velký den a všichni se nemůžete dočkat, až se přesunu ke zbylé části našeho programu. Než ale tak učiním, bylo by ode mne nezodpovědné nezmínit tento významný den v kontextu jak školní, tak národní historie.“

Ransom se odmlčí a já ucítím, jak se všichni kolem mě malinko napřímili. Nejsme jen natěšení na to, co se chystá říct, ale přímo po tom praheme.

„Šestice třetáků, která se k nám dnes připojí, jsou vysoce inteligentní, talentovaní jedinci, jako jste vy sami. Nepochybujte o tom, že černohvozdské přijímací normy s přehledem splnili. Skutečnost, že k nám přicházejí z jiných podmínek než vy a že jejich existence je svého druhu vědecký fenomén, nemá žádný vliv na to, jak s nimi na této škole budeme zacházet. Zaslouží si veškerou ohleduplnost a respekt s ohledem na své bezpečí a soukromí. Média svolila, že jejich totožnost ponechají v tajnosti, než dosáhnou osmnácti let, pokud se do té doby sami nerozhodnou promluvit. Jestliže kdokoli z Černohvozdu zveřejní jejich totožnost, bude to znamenat okamžité vyloučení. Nehleďte na závažné právní důsledky.“

Sál zalapá po dechu. Ransom nás žádá, abychom chránili Dvojníky před okolním světem.

„Nyní se přesuneme k hlavnímu obřadu,“ zakončí Ransom. „Pane profesore?“

Profesor Park přicupitá k pódiu s krabičkou od doutníků v ruce. Je zavřená a její nablýskaný chromový zámek

bezpečně uzamčený, ale já vím, co se v ní skrývá: šest zlatých starožitných klíčů – stejných, jakými se dveře Černohvozdu odemykaly již před staletími. Moje ruka automaticky vystřelí ke krku, kde na šňůrce visí stejný klíč, naprogramovaný k otevírání hlavního vchodu do Cypřiše a mého pokoje. V klikách je na ně zabudovaná čtečka, která zároveň ověřuje moji identitu prostřednictvím kontaktu s kůží. Všichni noví studenti Černohvozdu dostanou první den klíče spolu se zlověstným varováním. Klíče se nedají nahradit.

„V této krabici je šest klíčů od školy,“ vysvětluje Ransom. „Každý z nich patří jednomu z nových studentů třetího ročníku Černohvozdské akademie. Všichni nepochybně víte, že přestup studentů do Černohvozdu, ač vzácný, není novinkou. Šest nových třetáků v jednom školním roce je každopádně zcela nový rekord a náš výbor pro ubytování se s ním musel náležitě vypořádat. Ale žádné strachy – nikomu z vás jsme nepřidělili postel v kůlně,“ dodá Ransom a z řad studentů sklídí tichý smích. Profesor Park otevře krabičku a odkryje šest klíčů. „Pokud jste studenti prvního ročníku, své klíče dostanete hned po konci shromáždění, proto prosím neodcházejte. Poté, co klíč obdržíte, nechte si ho prvních dvanáct hodin pověšený na krku, aby software měl čas na inicializaci. A teď už k prvnímu klíči.“

Pru mě popadne za ruku a stiskne tak pevně, že se mi její nehty zaryjí do dlaně. Nejsem si jistá, jestli je nadšená, nervózní kvůli Pippě, nebo chce jenom vyjádřit důležitost okamžiku.

„Vítejte v Černohvozdu, Jago Gravelle. Předstupte, prosím, a převezměte svůj klíč.“ Tři sta padesát sedm krků se natahuje, aby mohlo sledovat, jak první Dvojník vystoupí z přední řady. Tam jsou určitě usazení kloni.

Chlapec předstoupí před ředitele Ransoma. Je to Jakeův Dvojník, kterého jsem viděla u jezera – ten chlapec

s černými vlasy a ztrápeným výrazem. Z řady, kde sedí Jake originál, zaslechnu tlumený smích. Jeho kamarádi do něj bezpochyby šťouchají loktem. Nevidím mu do obličeje. Zajímalo by mě, jestli má na tváři svůj obvyklý úsměv, a pokud ano, jak nucený ten úsměv je.

Jago potřese Ransomovi rukou a pak se skloní, aby mu profesor Park mohl pověsit šňůrku s klíčem kolem krku. Zhluboka vydechnu, aniž bych si uvědomovala, že jsem zadržovala dech. *O Jakeově Dvojníkovi jsi věděla. Tohohle kluka jsi přece čekala.*

„Jago Gravelle,“ pokračuje Ransom. „Opakujte po mně. Přisahám věrnost Černohvozdské akademii. Zavazuji se prosazovat čtyři základní pilíře této školy. Věrnost. Nadprůměrnost. Inkluzi. Identitu.“

Jago sebejistě zopakuje přísahu. Jakmile domluví, studentská obec se rozbouří potleskem a klábosením.

„On má britský přízvuk?“ zamumlám.

Pru přikývne. „Stejně jako Pippa. A ostatní nejspíš taky. Její přízvuk je roztomilý, ale ten Jagův je docela sexy, že jo?“

Ten přízvuk jsem rozhodně nečekala. *Ale jistě, přece nevyrůstal v Americe, ale na nějakém odříznutém ostrově uprostřed oceánu.* To dá rozum, že nebude znít jako my ostatní.

Jako další představí ředitel Ransom Tessinu Dvojnici a já si v duchu poznamenám, že i když všichni Dvojníci jsou třetáci, mezi originály jsou zatím čtvrtáci a jeden třeták – Pru. Nejspíš proto, na jaká data vycházejí jejich narozeniny, a proto, že všichni Dvojníci jsou alespoň o devět měsíců mladší než jejich originálové. Pru má narozeniny v říjnu, což by vysvětlovalo, proč je její klon třeták, a ne druhák. Vsadím se, že má narozeniny někdy kolem července. „Vítejte v Černohvozdu, Theodoro Gravellová,“ prohlásí Ransom. Dívka váhavě předstoupí před sál, jako by se necítila dobře ve vlastní kůži. Automaticky se začnu rozhlížet po Tesse.

Najdu ji ve třetí řadě před námi. Madison sedí vedle ní a něco jí šeptá do ucha. Přemýšlím, jestli je Madison našťvaná, že se jí ráno Tessa nezmínila o své Dvojnici, když se setkaly na školní příjezdové cestě.

Theodora Gravellová zopakuje přísahu, převezme klíč a poté se na své místo vrátí stejně neohrabaně, jako přišla. V kapli už nepanuje ticho. Šepot studentů je k nezastavení. Jakeův Dvojník. Tessa. *Kdo další?*

„Jejich jména začínají stejným písmenem,“ zašeptá Pru. „Všimla sis toho? Tessa a Theodora. Jake a Jago. Prudence a Pippa. Myslela jsem, že u nás to byla jen náhoda, ale teď... teď se mi zdá, že to byl něčí záměr.“

Nevšimla jsem si toho, ale má pravdu. Ten, kdo je pojmenoval, ať už to byl kdokoliv, určitě chtěl, aby měli další spojitost s těmi, ze kterých pocházejí. Ze kterých byli *naklonovaní*. I jejich jména jsou připomínkou, že mají společné DNA s někým jiným.

A když už je řeč o Pippě, ředitel Ransom představí Pruinu Dvojnici – Pippu Gravellovou.

„Vím, že je to tvůj klon, ale pořád mě udivuje, jak moc je ti podobná,“ zašeptám v lehkém úžasu.

„Kdybych se obtěžovala nalíčit se a učesat si vlasy,“ zavtipkuje Pru. Své Dvojnici zamává a ukáže jí palec nahoru.

Další na řadě je Dvojník číslo čtyři – replika Archera de Leona. Zatímco se Archerův Dvojník sune k pódiu, zahlédnu, jak Archera jeho kamarádi poplácávají po zádech, což mi přijde zvláštní. Archer nic *neudělal* pro to, aby se stal něčí DNA předlohou, ale není to nic nového. Archer celý život sklízí ocenění jenom za to, že existuje.

Archerův Dvojník se jmenuje Ansel, a přestože není o nic méně hezký než jeho originál, tam jejich podobnost končí. Ansel se neohrabaně sune na pódium vedle profesora Parka. Při recitování černohvozdské přísahy k nám

stojí zády a mluví tak potichu, že neslyšíme ani slovo. Je evidentně plachý, nebo má přinejmenším trému. Tak či tak mu rozhodně nepomáhá, že se většina holek v kapli začne při pohledu na něj hihňat. Není divu. V Archerově přítomnosti se podlamují kolena i těm nejlepším americkým studentkám. Proč by tomu mělo být jinak u Ansela, který je stejně pohledný, i když lehce neohrabaný?

Ředitel Ransom představí další Dvojnici a já přimhouřím oči, abych si ji mohla lépe prohlédnout. Blondaté vlasy. Známa souměrná tvář... Je to Madison, ale přece není. Tak Madison nelhala. Opravdu má klona. Ale neříkala náhodou, že její Dvojnice do Černohvozdu nepřijede? Že jí její rodina zaplatila, aby se od nich držela dál, protože kdyby studovala na Černohvozdu a veřejnost by se o ní dozvěděla, byla by to pro paní Huxleyovou politická sebevražda? Na druhou stranu Ransom říkal, že do školy přijme šest Dvojníků, ne pět. Zdá se, že Madisonina klona přece jen vzali.

Zaměřím se na původní Madison a na její tváři zachytím podvedený výraz. Madison prudce vstane. Tessa ji popadne za ruku a stáhne ji zpět na lavici. Můj pohled se vrátí ke klonovi Madison. Ředitel Ransom ji představí jako Maude, a přestože má ve tváři Madisonin upjatý výraz, v očích má něco jiného. Prázdnost. Skoro až bolest. Přesto zaujme bojovný, odhodlaný postoj. Svou přísahu odříká sebejistě. Na tváři nemá ani náznak úsměvu.

Pru zahvízdá. „Je mi jí líto. Maude nejspíš netušila, že její originál je... no, docela kráva.“

Maude se skloní, aby mohla obdržet svůj klíč, a já přemýšlím, jaké to asi je, být na jejím místě. Být na místě kohokoliv z nich; zrozená z experimentu a následně vyslaná do Černohvozdu za účely něčeho jiného než jakéhosi podivného sociálního experimentu.

„A konečně,“ pokračuje ředitel Ransom, „poslední z našich nových studentů. Vítejte v Černohvozdské akademii, Levi Gravelle. Předstupte, prosím, a převezměte svůj klíč.“

„Kde je?“ zamumlá Pru. Natahujeme krky, abychom získaly lepší výhled na postavu, kráčející k pódiu. Z místa, kde sedím, toho moc nevidím. Na jeho výšce ani postavě není nic výjimečného. Je průměrně vysoký a má delší vlasy, které zakrývají viditelnou část jeho obličeje. Přimhouřím oči a snažím se alespoň letmo zachytit jeho rysy, když vtom Pru vedle mě ztuhne. Popadne mě za ruku a pevně stiskne – až moc pevně.

„Au,“ zašeptám a otočím se na ni. „Proč mě...?“

Pru vypadá zděšeně. Omráčeně. Jako by spatřila ducha. Zmateně se otočím zpět k pódiu.

Chlapec se skloní, aby přijal klíč, který mu profesor Park pověsí kolem krku. Nedaří se mi rozpoznat, ze kterého studenta byl naklonován. Hnědé vlasy, normální postava – mohl by to být Dvojník jakéhokoliv kluka ze třetího nebo čtvrtého ročníku. Až ve chvíli, kdy se narovná, mu vidím do obličeje.

Ten obličej je Oliverův.

LEVI

Dvojník, ten s Oliverovým obličejem, odříkává přísahu, ve které slibuje věrnost Černohvozdské akademii. Potřeše rukou Ransomovi a následně profesoru Parkovi. Na oba se usměje a Park zaklapne kovovou krabičku. Mám to všechno před sebou, ale je to jako bych se dívala druhým koncem objektivu. Odehrává se mi to před očima, ale nevěřím tomu.

Ten chlapec je Oliver – až na to, že není. Je a není. Snažím se to nějak zpracovat. Nemůžu.

Má Oliverovu bradu. Má jeho vlasy, padající do očí, jeho charakteristický nos, jeho drzý úsměv. Má všechny rysy, které má Oliver. Měl...

Ale žádné z jeho vzpomínek. Nic z těch *věcí* v našich životech – z těch věcí, které z nás dělaly *nás*. Tenhle kluk nemá nic z toho; nic o tom neví. Protože Oliver je po smrti a tohle stoprocentně není on. Tenhle člověk je pouhý stín mého nejlepšího kamaráda. Stejný navenek, ale ne zevnitř. Neví, že jsme s Oliverem strávili osmou třídu sledováním 100 nejlepších amerických filmů podle seznamu Amerického filmového institutu, od *Občana Kanea* po *Ben-Hura*. Nebo že jsme si na popcorn dávali hořčici. Neví, že Oliver

mi rozuměl tak, aby se nikdy nemusel ptát, jak mi je. Tenhle týpek nic z toho neví.

Oliver má klona.

To není možné. A přesto stojí přede mnou, stejně skutečný jako ostatní Dvojníci.

„Věděl o tom někdo?“ zeptá se Pru a její hlas zní dutě. „Olleho rodiče se o tom před tebou nezmínili, že ne? Na pohřbu nebo –?“ Zavrtím hlavou.

Zbytek shromáždění se mi slévá dohromady.

Nespouštím zrak z toho Dvojníka, z toho Neolivera, z toho *Leviho*, zatímco se připojí k ostatním.

„Než se rozdělíme na předávání klíčů studentům prvního ročníku,“ ozve se ředitel Ransom a jeho hlas zvážní, „chtěl bych připomenout život studenta, který již není mezi námi. Prosím, věnujte mi chvíli času, abychom společně mohli vzdát hold milovanému členovi naší komunity, Oliveru Wardovi. Nadanému filmaři a ohleduplnému spolužákovi, jehož ztráta je velice citelná. Přestože Oliver zemřel na začátku léta, jeho nepřítomnost ve vás při návratu do školy může vyvolat složité emoce. Vzhledem k tomu zde budou během prvního týdne školy dostupní poradci specializující se na ztráty a v následujících týdnech budeme pořádat workshop zaměřený na prevenci sebevražd, jehož cílem je upozornit na varovné příznaky sebevraždy jakožto třetí nejčastější příčiny smrti dospívajících – tragická skutečnost. Buďte, prosím, ujištěni, že my – učitelé, vedení a všichni z Černohvozdu – jsme tu pro vás, potřebujete-li se někomu svěřit. A nyní uctíme Oliverovu památku minutou ticha.“

Cítím, jak se do mě zabodává zubatý nůž. Rozhlédnu se po všech svých 357 spolužácích, jak se skloněnou hlavou tiše vzdávají hold Oliverovi. 363, pokud počítáte Dvojníky. Ze svého místa na ně nedohlédnu, ale předpokládám, že pokyn ředitele Ransoma uposlechli. Zajímalo by mě,

co dělá *ten kluk*. Jestli dokáže vůbec ocenit ironii tohoto okamžiku. Nejdřív ho představíme celé škole a pak si připomeneme, jak z ní Oliver odešel. Připadá mi to jako krutý vtip. Cením si poradců a všech dalších opatření, která škola podstupuje, aby zabránila dalším úmrtím – ale co bych asi tak řekla nějakému ubohému nezasvěcenému terapeutovi? Můj nejlepší kamarád umřel, ale je to v pohodě, protože je tu místo něj jeho klon?

O minutu později Ransom přeruší ticho. Šedesát vteřin. Vážně stál Oliverův život za tak málo? Oliver, který se se mnou jako jediný bavil ve třetí třídě, kdy jsem na naší základce v Kalifornii byla „ta nová“. Oliver byl ten kluk, co se mnou seděl na obědě a dal mi půlku svého sendviče s burákovým máslem a banánem. Věděl, čeho se v životě bojím nejvíc – že mě všichni opustí. Věděl, že kdyby náš dům začal hořet, první, co bych zachránila, by byly mamčiny staré knihy výstřižků. Oliverova smrt mě zasáhla stejně nečekaně jako všechny ostatní. Žádné viditelné varovné signály, ale přesto si to každý den vyčítám a přemýšlím, jestli jsem nepřehlédla něco, co by ho mohlo zachránit.

„Noví třetáci, prosím, následujte pana Parka ven postranním východem z kaple, abyste mohli obdržet čísla svých pokojů,“ rozkazuje ředitel Ransom. Sleduji, jak se Dvojníci řadí za profesorem Parkem. Maude je v čele a skupinu uzavírá Levi. Sotva vnímám, co nám Ransom říká. Zachytím jen, že jsou to banální instrukce pro zbytek dne, jako že si máme vybalit a ukázat se na večeri. Sebereme se k odchodu a já se prodírám mezi spolužáky ve snaze dostat se z budovy tak rychle, jak je to jen možné. Všude kolem mě se diskutuje o shromáždění. Někteří Ransoma pro jeho rozhodnutí pozvat Dvojníky do Černohvozdu označují za radikála. Někteří vychvalují jeho moudrost a pokrokovost. Někteří říkají, že je vizionář. Jiní zase, že je blázen.

Probojuji se uličkou a prokloužnu mezi hloučky spolužáků. Slyším Pru, jak na mě volá, ale nezastavuji se. Mám svou misi.

Ven. Na vzduch.

Protlačím se kolem Jakea Crowea a následně kolem Madison, která soptí, že její Dvojnice zaplatí za to, že se tu ukázala, i když jí to rodiče výslovně zakázali.

Konečně venku. Vděčně naberu do plic doušek čerstvého vermontského vzduchu a vtom si všimnu Madisoniny Dvojnice, Maude, jak tiše rozmlouvá s Jagem. Jago, který je skoro o hlavu vyšší než ona, se skloní a políbí ji.

Oni spolu chodí? Jsem překvapená. Myslela jsem, že Dvojnici jsou něco jako sourozenci. Ale teď mi dochází, že to byla absurdní domněnka. Proč by spolu nechodili? Nejsou to genetictí příbuzní. A díky rozdílným barvám vlasů a pleti, které vypovídají o rozdílných původech jejich genetických rodin, nevypadají ani trochu jako sourozenci. Společný mají jen britský přízvuk – výsledek jejich izolované výchovy – a dětství.

Napravo ode mě stojí Archer s Anselem. Ansel působí vedle svého dvojčete velice neohrabaně. Kolem nich se to hemží spolužáky, kteří se nejspíš snaží dostat blíž k Archerovi. Nezastavím se na jediný pohled. Místo toho utíkám. Z kapsy vyhrabu pilulky, jednu si nacpu do pusy a pořádně polknu.

Oliver má klona. Oliver, který zemřel před necelými třemi měsíci, má dokonalou repliku DNA. Repliku, která je tady, v Černohvozdu, a chlubí se Oliverovým obličejem, jako kdyby jí patřil. V Olлиеho těle působí jako živoucí připomínka všeho, co jsem ztratila.

Řítím se k odvrácené straně Čerňského jezera; své spolužáky a Dvojníky nechávám za sebou. Zatímco se obloha mění z modré na našedlou barvu modřiny, dorazím ke

travnaté mýtince a moje klopýtající nohy zpomalí. Vůbec netuším, jak dlouho jsem běžela – možná několik minut, možná déle. Otočím se zpátky směrem ke kapli a snažím se uklidnit hlubokými nádechy. Když vtom ucítím, že nejsem sama. Je tu ještě někdo jiný.

Ztuhnu a na zádech mi naskočí husí kůže.

Zpoza blízkého dubu vyklouzne postava.

Je to Levi.

Ten pohled na něj, tady a teď, je úchvatný.

Chci si ho přitáhnout k sobě a cítit jeho dech na krku, chci ho obejmout a nechat se obklopit Oliverovým teplem. Ale nebylo by to nic než iluze. Lež. Trik.

Oči toho kluka, toho *Leviho*, se střetnou s mými. Bílé tričko obkresluje jeho svalnatou postavu. Je mohutnější, než byl Oliver. Oliver byl štíhlý, drobný. Tenhle kluk je statný, jeho tělo tvrdé. Jsou tak odlišní, ale přece tak bolestně stejní.

Zírám mu do obličeje a je to agónie, ale nedokážu odvrátit pohled.

„Nic mi neříkej,“ utrousí svým britským přízvukem, který zní z jeho úst, z Oliverových úst, tak nemístně. „Vypadám přesně jako on.“